

„Роденъ въ едно голѣмо подбалканско село, обкичено съ разкошитѣ на дивна природа. Отъ малъкъ обкрѣженъ съ звуци: пѣсенъта на гората, шепъта на балканската рѣчичка, която отъ всички страни, съ своитѣ разклония, мие скромната бащина кѣща и гжсто насаденитѣ овощни градини . . . И до сега слѣдъ толкова годишна раздѣла навѣвватъ въ душата ми чудно мили и разкошни мелодии, които перото е тѣй слабо да прѣдаде . . .

Ето защо азъ пѣхъ, защото ми се пѣеше!“... И пѣ той — Чичо Свѣтлю — пѣ весело, безгрижно дѣтски, заедне съ дѣцата — редъ години.

И живѣ той съ своитѣ „Свѣтулка“ и „Слънчице“ винаги най-жизнерадостенъ между другари, винаги неуморимъ и бодъръ.

И когато долитна вѣстъта: „загиналъ“ . . . мнозина недѣлрчиво се усмигнаха, поклатиха глава и тихо пошетнаха: „нема и той!“

А ето година вече изтече отъ неговитѣ послѣдни и мили завѣти:

„Сълзи порой ме обливатъ. Какъ бихъ още поживѣлъ за благо на обществото . . . Въ приятния, макаръ и тружеснически, учителски кржжокъ отъ идейни и работливи другари, какъ бихъ работилъ за Българския Учителски Сѣюзъ — моето второ сѣмейство! . . . За въ полза на тѣй увличащата ме дѣтска литература. О, дѣца, съ какви пориви работихъ десетки години за вашата просвѣта, . . . какъ бихъ поработилъ още!“

На 5 декемврий 1917 год. на гара Дебели, той заклопи завинаги очи, а духътъ му и ошъ витас около насъ и вѣчно ще витае надъ милитѣ и любими огъ него Български дѣца.

А. С.